

POSTANOWIENIE

Dnia 10 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Gradzik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 10 września 2015 r.,
sprawy **K. B.**, wobec którego umorzono warunkowo postępowanie karne o czyn z
art. 77 § 1 kodeksu karnego skarbowego,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońców oskarżonego
od wyroku Sądu Okręgowego w O.
z dnia 4 listopada 2014 r.,
uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w O.
z dnia 7 maja 2014r. i umarzającego warunkowo postępowanie,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć oskarżonego K. B. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z 7 maja 2014 r., sygn. [...] K. B. został uznany za winnego tego, że pełniąc funkcję członka jednoosobowego zarządu G. sp. z o.o. w O. i będąc odpowiedzialnym za regulowanie w imieniu spółki zobowiązań podatkowych, działając w krótkich odstępach czasu, przy wykorzystaniu takiej samej sposobności, zaniechał odprowadzenia w okresie od czerwca 2009 r. do grudnia 2010 r. oraz w czerwcu 2011 r. na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w O., wbrew dyspozycji art. 38 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, pobranych i zadeklarowanych w deklaracji podatkowej PIT-4R zaliczek na podatek dochodowy od zatrudnionych w

Spółce 182 pracowników za wymienione wyżej okresy w łącznej kwocie 529.209,24 zł, stanowiącej kwotę małej wartości, tj. popełnienia przestępstwa z art. 77 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i art. 9 § 3 k.k.s. i za to Sąd Rejonowy wymierzył mu karę grzywny w wysokości 70 stawek dziennych po 50 zł każda.

Nadto na podstawie art. 24 § 1 k.k.s. Sąd Rejonowy orzekł, że za karę grzywny wymierzoną oskarżonemu czyni w całości odpowiedzialną posiłkowo Spółkę z o.o. G. w O.

Po rozpoznaniu apelacji złożonej przez obrońcę oskarżonego Sąd Okręgowy w O. wyrokiem z 4 listopada 2014 r., uchylił zaskarżony wyrok i na podstawie art. 66 § 1 k.k., art. 67 § 1 k.k. w zw. z art. 20 k.k.s. i art. 41 § 1 k.k.s. postępowanie karne wobec K. B. o zarzucony mu czyn warunkowo umorzył na okres próby 1 roku, a na podstawie art. 41 § 2 k.k.s. zobowiązał K. B. do uiszczenia należności publicznoprawnej w kwocie 520.755, 01 zł w okresie próby.

W kasacji od prawomocnego wyroku adwokaci S. W., L. S. i D. N., tytułując się obrońcami z wyboru skazanego K. B., zarzucili wyrokowi uchybienia wymienione w art. 439 k.p.k., a ściśle:

- 1) w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. – przez nie wzięcie pod uwagę, że oskarżony K. B. zarówno przed Sądem pierwszej, jak i drugiej instancji miał ustanowionych trzech obrońców w osobach tychże adwokatów, natomiast Sądy te nie dostrzegły tego faktu i o terminach rozprawy zawiadamiały tylko adwokata S. W.;
- 2) w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. przez takie sformułowanie pkt II wyroku Sądu Okręgowego, które czyni orzeczenie niemożliwym do wykonania, a tym samym niewykonanie tego obowiązku przez skazanego będzie skutkowało podjęciem warunkowo umorzonego postępowania w stosunku do jego osoby.

Ponadto w kasacji podniesiono zarzuty rażącej obrazy art. 434 § 1 k.p.k. i art. 41 § 2 k.k.s., która miała, zdaniem skarżących, istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

W konkluzji skarżący wniesli o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego i poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego oraz przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Okręgowej w O. domagał się oddalenia kasacji jako oczywiście bezzasadnej na posiedzeniu bez udziału stron.

Sąd Najwyższy zważył:

Należało podzielić pogląd wyrażony w odpowiedzi na kasację, gdyż wytknięte przez skarżących uchybienia o charakterze bezzwzględnych przyczyn odwoławczych nie obciążają prawomocnego wyroku.

W toku całego postępowania przed Sądami obu instancji ani oskarżony, ani reprezentujący go na rozprawach i obrońca adwokat S. W. nie podnosili kwestii nieuczestniczenia w procesie innych jeszcze obrońców. Nie ma też w apelacji zarzutu wskazującego na niedziałanie w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji innych obrońców oskarżonego, które miałyby być rezultatem niezawiadomienia ich przez sąd o terminach czynności procesowych.

Wysunięcie w kasacji zarzutu w formule wskazującej na uchybienie wymienione w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. jest całkowicie bezzasadne. Zgodnie z tym przepisem zaskarżone orzeczenie podlega uchyleniu niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia, jeśli oskarżony w postępowaniu sądowym nie miał obrońcy w wypadkach określonych w art. 79 § 1 i 2 k.p.k., a więc wtedy, gdy udział obrońcy był obligatoryjny, oraz w art. 80 k.p.k., tj. gdy musiał on mieć obrońcę w postępowaniu przed sądem okręgowym jako sądem pierwszej instancji, jeżeli zarzucono mu zbrodnię lub był pozbawiony wolności.

W niniejszym wypadku nie zachodziła żadna z sytuacji procesowych wymienionych w przytoczonych przepisach. Wszak postępowanie karne w sprawie K. B. toczyło się w pierwszej instancji przed Sądem Rejonowym, a oskarżony w toku całego procesu w obu instancjach miał obrońcę z wyboru w osobie adwokata S. W., ewentualnie innego obrońcę działającego w charakterze jego substytutu.

Wręcz niezrozumiałe jest podniesienie w kasacji zarzutu wskazującego na uchybienie wymienione w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. w odniesieniu do pkt II wyroku Sądu odwoławczego. Skarżący utrzymują, że orzeczone tym rozstrzygnięciem zobowiązanie K. B. do uiszczenia uszczuplonej należności publicznoprawnej w określonej kwocie jest niemożliwe do wykonania. Głoszenie przez autorów kasacji

takiego przekonania nie wskazuje wcale, że w wyroku Sądu Okręgowego rzeczywiście doszło do uchybienia, o którym mowa we wskazanym przepisie. Wszak polega ono na tym, *verba legis*, że zachodzi sprzeczność w treści orzeczenia, uniemożliwiająca jego wykonanie. Skarżący nie podali na czym w niniejszym wypadku miałyby owa sprzeczność polegać. W istocie w sformułowaniu przytoczonego rozstrzygnięcia nie ma żadnej sprzeczności, tym bardziej uniemożliwiającej wykonanie orzeczenia.

Pozostałe zarzuty zamieszczone w kasacji są niedopuszczalne i jako takie nie podlegały rozpoznaniu. Należy podkreślić, że od prawomocnego wyroku, którym orzeczono o warunkowym umorzeniu postępowania karnego strona może wnieść kasację na korzyść tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.). Zarówno w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i w doktrynie przyjmuje się zgodnie, że inne zarzuty zawarte w takiej kasacji w ogóle nie mogą być przedmiotem rozpoznania (Kodeks postępowania karnego pod red. P. Hofmańskiego, t. III., Warszawa 2012, s. 253 – 254).

W tym stanie rzeczy, wobec oczywistej bezzasadności podniesionych zarzutów, Sąd Najwyższy orzekł jak w pkt 1 postanowienia.

O obciążeniu oskarżonego K. B. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.